

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

21. LEDNA 2018

Z obsahu:

Mše svatá - úkon

kajicnosti

Katecheze

Svatého otce Františka
při generální audienci

3. ledna 2018

- strana 2 -

Blahoslavená

Laura Vicuña

Libor Rösner

- strana 4 -

**Jak Lucifer povstal,
aby pronásledoval Církev
(2 - dokončení)**

Sr. Marie od Ježíše

z Agredy,

služebnice Boží

- strana 6 -

Ani oko nevidělo... (11)

F. J. Boudreaux SJ

- strana 8 -

Asia Bibi strávila deváté

Vánoce ve vězení

- strana 9 -

Zmýlili jste se někdy?

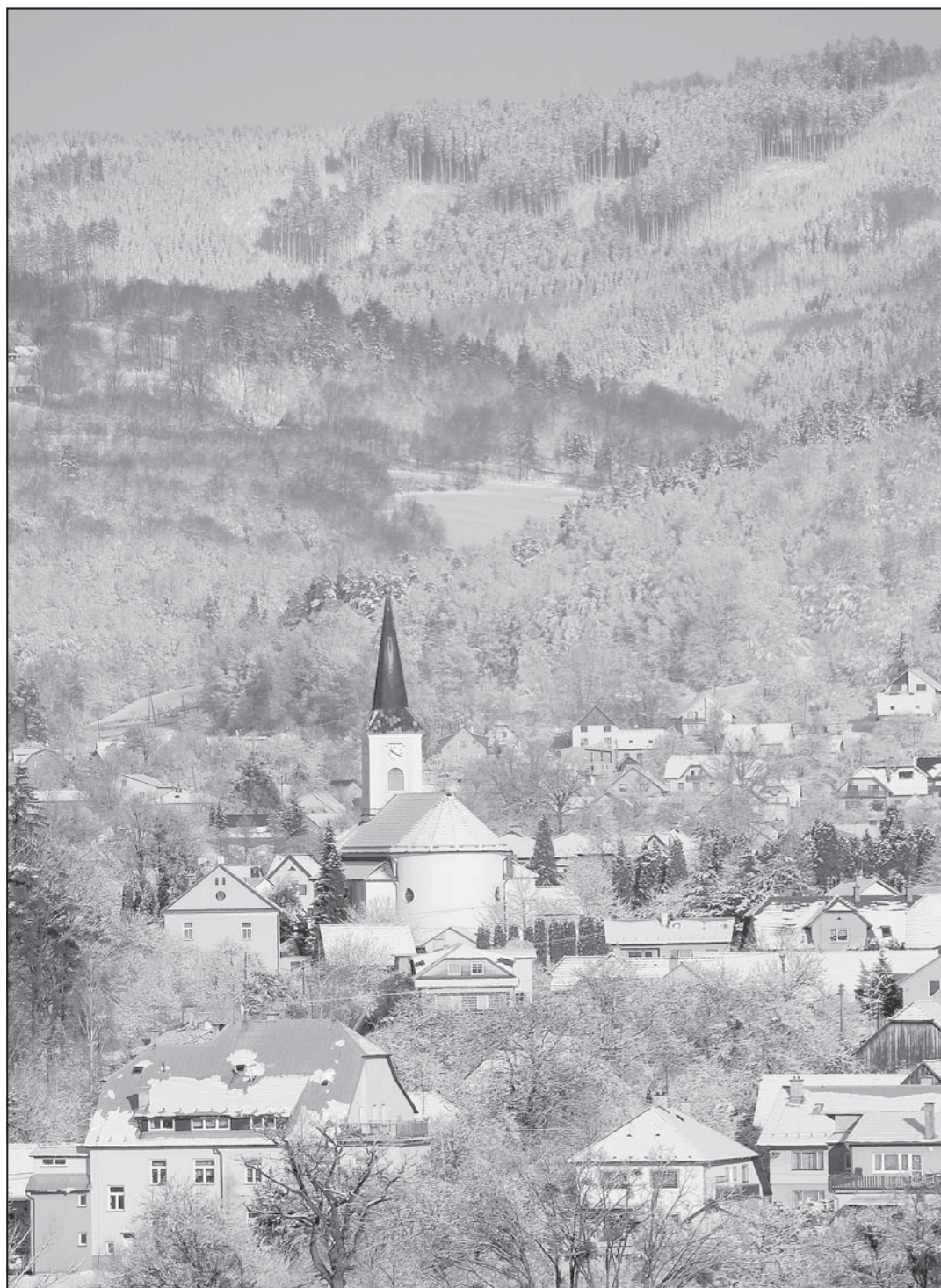
- strana 10 -

**Protestantská
reformace - shrnutí (6)**

- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (96)**

- strana 12 -

Mše svatá – úkon kajícnosti (1 Kor 10,15-17)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 3. ledna 2018, Řím, aula Pavla VI.

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Vracíme se ke katechezím o eucharistické slavnosti a dnes, v rámci jejích úvodních obřadů, budeme uvažovat nad úkonem kajícnosti. Svou strohostí podporuje postoj, kterým se připravujeme na důstojné slavení nejsvětějších tajemství – tedy vyznáním hříchů před Bohem a bratry, vyznáním své hříšnosti. Kněz totiž vyzývá k tomuto vyznání celé modlíci se shromáždění, protože všichni jsme hříšníci. Co může Pán darovat člověku, který

již srdce zaplnil sám sebou a vlastním úspěchem? Nic, protože domýšlivý člověk není schopen přijmout odpuštění, jelikož se nasytil svou domnělou spravedlností. Pomysleme na podobenství o farizeovi a celníkovi, kde pouze druhý jmenovaný – celník – se domů vrátil ospravedlněn, tedy byly mu odpuštěny hříchy (srov. Lk 18,9-14). Člověk, který si je vědom své bídy a pokorně klopi oči, vnímá, že na něm spočívá milosrdný Boží pohled. Ze zkušenosti víme, že pouze ten, kdo dokáže uznat pochybení

a požádat o prominutí, získává pochopení a odpuštění druhých lidí.

Pokud v tichu nasloucháme hlasu svědomí, umožní nám to rozpoznat, že se naše myšlenky vzdalují božskému myšlení, že naše slova a skutky jsou často světské, tedy řízené rozhodnutími, která jsou v rozporu s evangeliem. Na začátku mše svatě proto společně vykonáváme úkon kajícnosti prostřednictvím všeobecného vyznání hříchů, které vyslovujeme v první

Pokračování na str. 5

Skutečně existuje nebe, očistec, peklo? – Říkáte si: Co je to za otázku? Přece ano! – Ale pro mnoho lidí není odpověď tak snadná, jednoznačná, ba ani nemusí být nutně kladná... A žel, ne každý člověk se dokáže pravdě otevřít aspoň na smrtelné posteli, jak můžeme číst i v krátkém příběhu v tomto čísle Světla. (str. 10) A ne každý bude mít stejnou příležitost k obrácení jako svatý Pavel – připomínáme si 25. ledna. A právě Pavlovo obrácení na cestě do Damašku je pro každého z nás motivací k tomu, abychom vzali vážně každodenní obrácení z hříchu a z toho vyvěrající stále větší přimknutí se k Trojedinému Bohu. Tak jak nás k tomu vybízejí mistři duchovního života po všechny časy křesťanských dějin. Vždyť ten, kdo pozná a přijme Ježíše Krista jako pravého Boha a Spasitele, nemůže ani jednat jinak...

Otázka hříchu se prolíná i v textech následujících stran, a to způsoby rozličnými. Dát si do spojitosti mnohé skutečnosti hříchu nám pomůže hlouběji pochopit, jakým skutečným zlem hřích je a jak je důležité usilovat o ctnostný život. Dnes si můžeme vzít příklad ze života bl. Laury Vicuňi. (str. 4-5) Ta dívka by raději umřela, než aby urazila Ježíše hříchem. Lze namítnout, že snad nespáchat hřích za takovou oběť nestojí. Omyl! Služebnice Boží sestra Marie od Ježíše z Agredy nám předkládá zce-

Editorial

la jinou filosofii hříchu. (str. 6-7) Stačí jen pohledět na zármutek, jaký má Panna Maria nad hříchem, zvláště pak nad hříchem těch, kteří jsou skrze křest Božími dětmi. A jestliže Ježíš obětoval svůj život za hříchy všech lidí všech dob, můžeme si snad myslet, že náš jakýkoliv hřích nemá cenu života? Žel, má: ztrácíme jím život věčný! Ale není třeba zoufat, Ježíš dal člověku jedinečnou správkyni pokladnice jeho milostí potřebných ke spáse – katolickou církev. A jak jsme už řekli minule, právě proto je tato církev tak napadána ďáblem, který usiluje o její rozklad a zánik. Ale my víme, že se mu to až do konce světa nikdy nepodaří. To však neznamená, že bychom se měli spokojit třeba pouze s tím, že zůstane jen malé věrné stáde; ztráta každé duše pro Boží království je velkou tragédií nejen jednotlivce, ale i celého společenství lidí. Zřejmě zde na zemi plně nepochopíme a nedoceníme význam lidského společenství, ale jednou v nebi to poznáme a pocítíme v celé kráse. Zvláště když v nebi už není sobectví, neláska, nezřízené náklonnosti, ale vládnou tam jen nekonečná láska a nepopsatelná radost ze společenství s druhými, především však s Bohem. (str. 8-9)

Pramenem veškerého hříchu je lidská pýcha. A jak už jsme ve stejné sou-

vislosti před nějakým časem zmiňovali, právě pýcha byla zdrojem rozdělení katolické církve působením Martina Luthera. Otiskujeme v tomto čísle poslední část – shrnutí – pojednání Grzegorza Kucharczyka o protestantské reformaci (str. 11-13), jež vedla k bolestnému rozdělení katolické církve a k opaku toho, zač prosil Ježíš ve své Velekněžské modlitbě (Jan 17). Pokračující Týden modliteb za jednotu křesťanů je výzvou k setrvání v pravdě Ježíšově, hláсанé později apoštoly a jejich žáky. Žádné učení, jež je s ní v rozporu, nemůže být považováno za věrné Ježíšovi... A tak nás otázka hříchu lidské pýchy dovedla až k rozdělení, či chceme-li, k nejednotě křesťanů. Nikoliv náhodou! I dnes můžeme pozorovat, jak se ďábel snaží – a žel, mnohdy úspěšně – zničit jakékoliv pouto, jež ještě zachovává onu jednotu Ježíšových učedníků, jak se za ni modlil sám božský Učitel. Je to jen důsledek hříchu jednotlivců, kteří tvoří společenství církve. Ale nehřešme nedůvěrou k Otcí! Nezoufejme! Nevíme-li jiné cesty k tomu, co můžeme pro zachování jednoty udělat, alespoň se za ni modleme a obětujme. A nezapomeňme – jak nám to připomněl loňský fatimský rok –, že máme Vůdkyni, která stojí v čele vítězného šiku nad ďáblem. Jen je třeba utéci se s vírou pod její ochranný plášť! Neposkvrněné Srdce Mariino, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Když slyšíš toto první Ježíšovo kázání, jistě tě napadne myšlenka, že převzal štafetu od Jana. Svatý předchůdce podobnými slovy připravoval příchod Mesiáše. Ten už přišel, ale nezbytnost pokání a obrácení trvá i nadále. Je tedy možné tato slova brát na lehkou váhu? Neradí je slyšíme. Připomínají nám naši hříšnost a zatvrzelost, proto máme sklon se proti nim ohradit, třeba pod záminkou, že znějí jako nežádoucí hrozba. Ale i v případě, že takovou výzvu neodmítáme, ještě to neznamena, že ji přijímáme opravdu v kajícím duchu. Jak se tedy máš zachovat? Pouč se z Jonášova příběhu.

Prorok po velkém zdráhání vstoupil do Ninive. Z příkazu Hospodina zní jeho hlas přísně a nesmlouvavě: *Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno.* Je to neodvratná hrozba, a přece se tak nestalo. Ninivští *uvěřili*. Uznali, že jim nehrozí Hospodin, ale přemíra jejich vlastních hříchů. Uvěřili, že Hospodin je chce zachránit z moci zla. Proč by posílal proroka, kdyby měl na mysli jen záhubu? Mohl ji přece uskutečnit kdykoliv. On však sleduje nikoliv záhubu, ale záchranu. Jeho smýšlení je jiné než smýšlení lidí. Ani jeho vyvolený prorok nepochopil jeho záměry. Jak to, že se nejdříve protivil vůli Boží? ⁽¹⁾ Nesmýšlel jako Pán. Neměl na mysli milosrdenství. Dokonce se snažil vyhnout se svému poslání právě proto, aby snad nezpůsobil v hříšném městě obrácení. Ve svém nitru je odsoudil a nyní už by byl nejraději svědkem zničujícího trestu. Tak smýšlí člověk, který mluví druhým o obrácení, jako by je sám nepotřeboval.

Hospodin se však nedá odradit od svého ozdravného záměru ani prorokovými vrtochy. Výzva k pokání a obrácení platí plnou měrou i pro toho, kdo je jejím hlasatelem. Ve své dobrotivosti nás Bůh vede k tomu, abychom přehodnotili svůj vztah k tomu, co nám sice dal jako svůj dar, ale co jsme si zvykli zneužívat na výrobu vlastních model. Buďto se člověk v pokání a lítosti vrátí zpět na své místo, nebo mu musí být v bolestném přerodu odňato to, co zneužívá ke své vlastní záhubě. To, co vnímáš jako hrozby, jsou ve skutečnosti taková poslední spásná slova, která jsou lidé zotročeni hříchem ještě ochotni vnímat, když už jinak *s ušima otevřenými neslyšeli nic* ⁽²⁾.

Hrozby Božího milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Naplnil se čas. Čiňte pokání!

Když k tobě tedy z různých stran zaznívají výzvy k obrácení a k pokání, nemysli si, že se tě netýkají, ani je neodmítej jako hrozbu. Stojí za nimi velká naděje: *Přiblížilo se Boží království.* Proto výzvy k pokání a obrácení zahajují Ježíšovo veřejné působení. Je v nich obsažena celá podstata jeho poselství: *Věřte evangeliu, věřte, že se vám spolu s pokáním hlásá radostná zvěst. Tato výzva se ozývá od počátku celými dějinami křesťanství, a to s tím větším důrazem, čím více se množí zlo, které vystupuje až před Boží tvář* ⁽³⁾.

Nemáme mnoho času. Toho, který ještě zbývá, je třeba využít k radikální změně. Připadá ti to těžké? Nedívej se na to, čeho máš zanechat. Obrát svůj pohled vpřed, k Pánu, k jeho laskavé péči, dobrotivé starostlivosti, dívej se na to, co ti jeho Srdce nabízí. Začni se na všechno dívat jeho očima, a záhy poznáš, že všechno to, čeho se máš vzdát, je před jeho tváří tak nicotné, *jako by to vůbec nebylo.* Zeptej se Ježíšových přátel, mlčenlivých, a přece výmluvných apoštolů, kteří nakonec i nejtěžší utrpení přijímali s úsměvem a vděčností: oni ti ukáží, čím se přítom sytila jejich duše, zda byli zahleděni do bolesti tohoto času, nebo zakotveni v radosti Ježíšova věčného společenství.

Máš jistě své pozemské starosti, ale ty tě nemají ovládnout tak, že bys zapomněl na Boha. *Ti, kdo mají co dělat s tímto světem, ať v něm neuvážnou.* To neznamena starosti přehlížet, ale neměly by před tebou stát jako hora, přes kterou nic jiného nevidíš. Zdají se velké jen z přizemní perspektivy, která k Bohu nedohlédne. Z jeho pohledu, v jeho světle a jeho přítomnosti však uvidíš, že všechny věci tohoto světa mohou být pojednou tak malé, *jako by nebyly.*

Před Boží tváří a hojnou štědrostí jeho velebnosti jsou, *jako by nebyly,* také všechny ty pozemské radosti, které tě někdy tak oslňují, že pro ně zapomínáš na Boží zákon i na Boží lásku. Obrát se zcela k Pá-

Liturgická čtení

1. čtení – Jon 3,1-5.10

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velkého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“

Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žiníc, velcí i malí.

Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. čtení – 1 Kor 7,29-31

Říkám, (bratři a sestry), toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomijí.

Evangelium – Mk 1,14-20

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho.

Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

nu! *Nemáme mnoho času.* Kolik z něho věnuješ Bohu, jeho bližícímu se království a apoštolátu, ke kterému tě povolává?

Hospodin je dobrý a dokonalý, proto ukazuje hříšníkům cestu, pokorné vede ke správnému jednání. ⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jon 1,3; ⁽²⁾ srov. Iz 42,20;

⁽³⁾ srov. Jon 1,2; ⁽⁴⁾ Ž 25,8-9

Blahoslavená Laura Vicuña

Sto let po smrti sv. Jana Boska byla ke cti oltáře vyzdvížena jedna z jeho dcer – blahoslavená Laura Vicuña, jedna z nevelkého počtu těch, které si Pán k sobě povolal už v dětském věku. A ač zemřela mladičká, podklady pro její beatifikaci čítaly 353 stran naplněných svědectvími lidí, jimž dal Bůh tu velkou milost ji znát.

Laura se narodila 5. dubna 1891 v Santiagu de Chile do těžkých časů. V zemi probíhala revoluce, do níž byl aktivně zapojen jako důstojník i její otec Josef Dominik. Jeho strana však byla poražena a on musel s rodinou prchnout do 500 km vzdáleného Temuca, kde mu manželka Mercedes porodila druhou dceru – Julii Amandu. V tomto vyhnanství nepobyli dlouho – Josefa Dominika sklátil zápal plic, jemuž po krátkém churavění podlehl. Vdova Mercedes se tak se dvěma dcerami ocitla na mizině, Josefovi bratři, příslušníci aristokracie, pohrdali touto prostou švadlenkou a odmítli se jí a neteří ujmout.

Mercedes se sice vrátila ke svému nekdějšímu povolání, ale výdělky byly mizivé, proto byla nucena emigrovat do sousední Argentiny, kde doufala v lepší život. Nalezla je v Quilquikúe, místě známém vysokou koncentrací různých dobrodruhů a emigrantů, kde hřích bujel na každém kroku. Tady vdovu s dětmi přijal pod svou střechu bývalý kriminálník a nyní zámožný statkář Manuel Mora. Laurina matka podlehla jeho svodům a s nadějí, že se s ní ožení, se stala jeho milenkou. Hlavní motivací pro ni byla skutečnost, že její dcery nebudou hladovět a že se o ně Mora postará. Dívky se mohly po dlouhé době konečně dosyta najíst a obléct na sebe čistou sukýnku.

Mora se ke sňatku neměl, nicméně Mercedes u něj setrvala i nadále, poněvadž jeho peníze zaručily Lauře a Julii v roce 1901 přijetí do ústavu Dcer Panny Marie Pomocnice v Junín de los Andes, vedeného sestrami salesiánkami. Navzdory svému vlastnímu pádu matka dbala o to, aby dcery vyrůstaly jako křesťanky. Měsíční poplatek 15 pesos za každou byl pro Moru pakatel, pro ni to však byla horentní suma, kterou by si nemohla dovolit. V Junínu našly Laura a Julie teplo domova, přijetí a všudypřítomnou lásku.

U salesiánek Laura vzplála vášnivou láskou ke Kristu. Ve své dětské prostotě se rozhodla odevzdat mu svůj život – tak silně na ni zapůsobil prožitek prvního svatého přijímání. „Můj Bože, chci Tě milovat a sloužit Ti celý svůj život. Věnuji Ti svoji duši, své srdce, sebe celou. Raději chci umřít, než abych Tě urazila hříchem,“ zapsala si do svého deníčku. Ve stejném roce (1901) se stala členkou sdružení Mariiných dcer a okamžik, kdy ji sestra představená navlékala přes hlavu modrou stužku s mariánskou medailkou, patřil prý k jejím nejšťastnějším.

Laura byla v ústavu, kde sestry pečovaly o 33 většinou chudých dívek, vzorem pro ostatní děvčata. Pokorná, pracovitá, ochotná kdykoli pomoci, zbožná, dobrosrdečná. Nečinilo jí problém poslouchat zdravotní sestry. „Když dělám, co je mi přikázáno, dělám to, co chce Bůh, abych dělala,“ říkala. V roce 1902 byla bířmována a požádala o přijetí do postulantky, jenže kvůli příliš nízkému věku byla odmítnuta. Složila tedy aspoň – se souhlasem svého zpovědníka P. Crestanella – soukromé sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Umínala si zároveň, že se bude ze všech sil snažit o to, aby lidé poznali

Blahoslavená Laura Vicuña

Boha a zamilovali si ho a také aby zadoštiučinila Bohu za všechny hříchy, které lidé páchají.

Matka Mercedes jezdila pravidelně do Junínu, aby se viděla s dcerami a platila měsíční apanáž. Laura jí pokaždé visela na rtech v dychtivém očekávání toho, že uslyší, že se konečně vdala a skončila tak s hříšným životem, leč marně. Prázdniny trávené na estancii⁽¹⁾ Manuela Mory se Lauře proměnily v noční můru. Matka obě dcery prosila, aby se nemodlily před Morou a nedráždily ho tak. To ale nebylo jediné trauma, které musela Laura pod jeho střechou prožívat – byla svědkem toho, jak opilý Mora do krve mlátí její matku a přinejmenším jednou musela utéci, aby ji vilný otčím neznásilnil. Vyháněl Lauru na mráz a nakonec prohlásil, že nadále nebude oběma dívkám platit pobyt v salesiánském ústavu. Nešlo mu ani tak o pomstu jako spíše o to, aby měl jedenáctileté děvče pod svou střechou a mohl na něm ukájet své chlípné choutky, protože její matka už mu nestačila. Zvěst se donesla k představené salesiánek, která rozhodla, že Laura může v ústavu pobývat bezplatně pět let. Matka jí má dát jen šaty a boty. Za tímto časovým omezením se skrýval fakt, že za pět let měla Laura dovršit šestnáct roků a mohla by vstoupit do vysněného postulantky. Jakkoli byla na svůj věk mimořádně vospělá a byla o dost dále než její vrstevnice, dříve se postulantkou stát nemohla.

Lauru páliily hříchy lidí a obzvláště jí bolel život její matky, která ve hříchu proti šestému přikázání vědomě setrvala. Když pak Laura při jedné homilii zkraje roku 1903 uslyšela, že pravá láska se projevuje obětováním svého života za bližní, položila se souhlasem P. Crestanella svůj život na oltář jako oběť za matčino obrácení. A tato její oběť byla přijata...

V červenci udeřila v podhůří And zima a s ní se vylily řeky ze svých břehů. Voda zaplavila i rezidenci salesiánek, jimž se podařilo závčas i s chovankami utéct do prvního patra. Zanedlouho se situace zklidnila, leč Laura začala od oné noci na 16. červenec očividně chřadnout. Neustále kašlala, trásla se zimnicí, den ode dne ztrácela síly.

V září dorazila matka a chtěla si svou nemocnou Lauritu okamžitě vzít s sebou na Morovu estancii, ta se však podvolila až

se slovy: „*Jestli to po mně chce Pán Ježíš, at se děje jeho vůle.*“ Na estancii ovšem nebyl žádný lékař a Manuel Mora nehodlal vydávat peníze na léčbu té, která mu odmítla být po vůli. To přimělo počátkem listopadu Mercedes k tomu, aby Moru konečně opustila a tuto temnou kapitolu svého života jednou provždy uzavřela. Vrátila se s oběma dcerami do Junínu, kde byl aspoň lékárník. Julii Amandu svěřila sestrám, o Lauru se začala sama starat v nuzném obydlí jisté Felicindy Lagosové.

Nastal rok 1904 a hned v jeho začátcích se Lauřino zdraví povážlivě zhoršilo. Vše snášela trpělivě s vírou v brzké matčino obrácení. Jednoho dne se u domku, kde přebývaly, objevil Mora s tím, že si přijel pro Mercedes a má v úmyslu ji odvézt zpět. Mercedes však trvala na svém, že se k němu již nikdy nevrátí. Manuel Mora si tedy umínil, že v domku přenocuje. Když to zjistila Laura, prohlásila, že

s ním pod jednou střechou nebude a raději se odebere k sestrám. A skutečně se zvedla a vzdor vysokým horečkám, které několik dní zmítaly jejím tělem, zamířila ke klášteru. Venku ji však dohnal rozběsněný Mora, povalil na zem a tam ji do krve surově ztloukl. Slabé výkřiky nemocné dívčiny uslyšela paní domácí – Felicinda Lagosová, vyběhla ven a zachránila nebohou Lauru před ubitím k smrti.

Mora vzápětí vyskočil na koně a ujel, Lauru obě ženy přenesly dovnitř, aby tam byly svědkyněmi jejích posledních dní. Krátce po poledni 22. ledna 1904 přijala z rukou P. Genghiniho viaticum. Pár hodin předtím, než vydechla naposledy, stihla ještě Mercedes, která u své dokonávající Laurity trpěla nevýslovnou bolestí matky, již před očima umírá dítě, vyjevit své tajemství: „*Žádala jsem kdysi Pána Ježíše, aby ses vrátila k Bohu, a nabídla mu za tebe svůj život. Vrátiš se? Sli-*

buješ?“ – „*Slibuji, dceruško moje,*“ vyhrkla v slzách Mercedes.

V 18.00 pak třináctiletá Laura Vicuña odevzdala svou duši Pánu. Její poslání na této zemi bylo splněno. Nazítří vykonala Mercedes u P. Genghiniho svou životní zpověď a nad rakví své dcery přijala po drahých letech v záchvatu pláče svátostného Krista.

Lauřiny tělesné ostatky byly 2. března 1956 přeneseny do kaple ústavu Dcer Panny Marie Pomocnice v argentinské Bahía Blanca. Když papež Jan Pavel II. zapsal Lauru 3. září 1988 do seznamu blahoslavených, symbolicky tak učinil v blízkosti Castelnuova Don Bosco v Itálii na hoře Blahoslavenství mládeže.

Poznámky:

⁽¹⁾ Velká zemědělská farma v zemích Latinské Ameriky. [pozn. red.]

Mše svatá – úkon kajicnosti – dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

osobě jednotného čísla. Každý vyznává Bohu a bratrům, že „často hřešil, myšlením, slovy i skutky, a nekonal, co má konat“. Ano, vyznává se také ze svých opomenutí, tedy z toho, že zanedbal konání dobra, které mohl uskutečnit. Často máme pocit, jak jsme zdatní, protože – jak říkáme – „jsme nikomu neublížili“. Ve skutečnosti ale nestačí, že druhým neprokazujeme zlo, nýbrž je třeba si zvolit konání dobra a využívat všech příležitostí k tomu, abychom dobře svědčili o tom, že jsme Kristovými učedníky. Je prospěšné zdůraznit, že ze svých hříchů se vyznáváme jak Bohu, tak bratrům – to nám pomůže k pochopení dimenze hřichu, který nás odlučuje od Boha a tím také od bratrů, a naopak. Hřích přerušuje vztah s Bohem a bratry, vztahy v rodině, společnosti a společenství... Hřích vždy přerušuje, odlučuje a rozděljuje...

Slova pronášená ústy doprovází bití v prsa. Tímto gestem vyznáváme, že jsme zhřešili vlastní vinou, a nikoli vinou druhých. Často se totiž stává, že ze strachu či studu namíříme prst na druhé, abychom je obvinili. Přiznat, že jsme viníci, nás něco stojí, ale prospěje nám, když se upřímně vyznáme. Je ale třeba vyznat vlastní hříchy. Vzpomínám si na

příhodu, kterou vyprávěl jeden starý misionář. Jednalo se o ženu, která se přišla vyzpovídat a začala vypočítávat všechna pochybení svého manžela, potom přešla k proviněním své tchyně a nakonec k pokleskům sousedů. Zpovědník jí v jednu chvíli řekl: „Paní, povězte mi, už jste skončila?“ – „Ne, ano, řekla jsem...“ – „Výborně, skončila jste s hříchy druhých, teď začněte se svými...“ Je třeba se vyznat z vlastních hříchů...

Po vyznání hříchů prosíme „Matku Boží, Pannu Marii, anděly a svaté, aby se za nás u Boha přimlouvali“. Také v tomto ohledu je cenné společenství svatých – tedy přimlůva těchto „přátel, zastánců a pomocníků“ (*Preface* z 1. listopadu), která nás podporuje na pouti k plnému společenství s Bohem, až bude hřích konečně zničen.

Kromě „Vyznávám se“ je možné užít jiné formulace úkonu kajicnosti – například „Smiluj se nad námi, Pane. / Hřešili jsme proti tobě. / Ukaž nám, Pane, své milosrdenství. / A dej nám svou spásu.“ (srov. Ž 123,3; 85,8; Jer 14,20) Zejména v neděli lze „obvyklý úkon kajicnosti nahradit svěcením vody a pokropením lidu na památku křtu“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 51), které zahlazuje

všechny hříchy. Stejně tak je možné zahrnout do úkonu kajicnosti zpěv *Kyrie eleison* (Pane, smiluj se) – tímto starobylým řeckým výrazem oslavujeme Pána (*Kyrios*) a vyprošujeme si jeho milosrdenství (*tamtéž*, 52).

Písmo svaté nám předkládá zářné vzory „kajících“ postav, které poté, co zhřešily, vstupují samy do sebe, nacházejí odvahu ke stržení masky a otevírají se milosti obnovující srdce. Pomysleme na krále Davida a jemu připisovaná slova žalmu: „Smiluj se nade mnou, Bože, pro své velké milosrdenství, pro své velké slitování zahlad' mou nepravost.“ (51,3) Pomysleme na marnotratného syna, který se vrací k otci, anebo na celníkovo zvolání: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“ (Lk 18,13) Pomysleme také na svatého Petra, Zachea, samařskou ženu. Poměřovat se s křehkostí hlíny, z které jsme ztvárněni, je posilující zkušenost – učí nás počítat s vlastní slabostí a zároveň otevírá srdce, aby vyzývalo Boží milosrdenství, které proměňuje a obrací. A právě toto činíme v úkonu kajicnosti na začátku mše svaté.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan

Jak Lucifer povstal, aby pronásledoval Církev (2 - dokončení)

Z knihy *Mystické Město Boží*, svazek IV. - *Korunování*

147. Naše Královna věděla hned od začátku, jaké úklady strojí Lucifer a že Ananiáš a Safira naslouchali jeho lstivým vnuknutím. Plna soucitu a zármutku padla tato milující Matka před božskou přítomností a z hloubi srdce volala: „Ach, můj Synu a Pane, ten krvežiznivý drak uchvacuje tyto prosté ovečky z našeho stáda! Jak mé srdce kvůli tomu trpí, Bože můj, když vidím, jak nákaza hrabivosti a podvodu otravuje duše, které okusily chleba života a tvou krev! Pokud se tento nejkrutější nepřítel mezi ně tak beztrestně vetře, způsobí špatný příklad hříchu v důsledku lidské slabosti mnoho škody a jeden druhého bude následovat v pádu. Zemřu zármutkem, můj Milý, protože vím, jakým zlem je ve tvých očích hřích, obzvlášť pak hřích těch, kteří nejsou cizinci, ale tvými dětmi. Můj Milovaní, zjednej nějakou nápravu zla, které jsi mi zjevil.“ Pán Jí odpověděl: „Má milovaná Matko, nenechávej své srdce, ve kterém přebývám, tak zarmoucené, protože dopustím, aby z tohoto zla vzešlo mnoho dobrého pro mou Církev, a právě proto má Prozřetelnost to zlo dopouští. Potrestáním tohoto hříchu naučím viditelným příkladem ostatní věřící tomu, aby se báli v Církvi páchat takové hříchy, a bude to také varování před chamtivostí. Stejný trest nebo můj hněv hrozí všem, kteří se dopustí stejné chyby, protože má spravedlnost musí zůstat stále stejná vůči všem, kteří se protíví mé vůli, které učí můj svatý Zákon.“

148. Tato odpověď přesvatou Marii upokojila, i když velice litovala těch dvou svedených, Ananiáše a Safiry, kvůli Boží pomstě, jaká je měla za trest stihnout. Přitom se vroucně modlila za ostatní věřící, aby neupadli do satanových osidel, a znovu se obrátila proti tomuto pokušiteli, aby ho zastránila a odradila od popouzení židů proti apoštolům. Omezován mocí Panny Marie, ďábel od toho upustil, a první děti Církve prožívaly období velkého pokoje a klidu. Tento blažený klid by pod ochranou velké Královny

a Paní trval stále, kdyby si ho lidé nebyli tak málo vážili a kdyby se neuchylovali k podobným nebo ještě horším podvodům než Ananiáš a Safira. Ó, kéž by se věřící stále báli toho špatného příkladu a následovali dobré příklady apoštolů!

149. Když byli apoštolové Petr a Jan uvězněni, jak bylo výše popsáno, vzývali Boží milosrdenství a prosili o ochranu svou nebeskou Královnu a Matku. Když se Ona božským osvětlením dověděla o jejich stavu, položila se v podobě kříže před Boží trůn a takto za ně prosila: „Můj nejvyšší Pane a Stvořiteli vesmíru! Celým srdcem se podvoluji tvé božské vůli a vím, že se to stalo v souladu s vůlí tvé nekonečné moudrosti, protože tví učedníci mají následovat Tebe, svého Mistra, právě světlo a vůdce vyvolených. To vyznávám, můj Synu, protože jsi přišel na tento svět opovrhován lidmi v pokoře, abys jí zjednal vážnost a zničil pýchu a abys učil cestě kříže trpělivostí při práci. Víím také, že tví apoštolové a učedníci musí následovat tvé učení a založit tvou Církev. Pokud je to ale možné, Bože mé duše, aby byla zachována jejich svoboda a jejich život, tak aby mohli založit tvou Církev, hlásat tvé svaté jméno a přivést svět k pravé víře, prosím Tě, můj Pane, abys mi dovolil poskytnout pomoc tvému zástupci Petrovi a mému synovi, tvému milovanému učedníku Janovi a všem, kteří byli Luciferovou úskočností uvězněni. Nedopuť, aby se tvůj nepřítel mohl chlubit, že nyní zvítězil nad tvými služebníky, a nedopuť ani, aby zvedal svou hlavu nad ostatní děti Církve. Znič jeho domýšlivost a pýchu, můj Pane, a ať zůstane zahanben před tvou tváří.“

150. Na její prosbu Nejvyšší odpověděl: „Má Nevěsto, ať se stane, jak si přeješ, protože je to také má vůle. Pošli své anděly, aby překazili Luciferovo dílo, protože má moc tě provázet.“ Po obdržení tohoto laskavého svolení Královna andělů ihned poslala jednoho ze svých strážných andělů, který byl v hierarchii velice vysoko, k apoštolům do vězení, aby je zbavil okovů a vyvedl z věznic. Toto byl anděl,

o kterém píše svatý Lukáš v páté kapitole Skutků apoštolských, který z příkazu nebeské Matky v noci apoštoly vysvobodil, i když se evangelista nezmiňuje o tajemství spojeném s tímto zázrakem. Apoštolové však anděla viděli, protože se jim ukázal v plném lesku slávy a řekl jim, že byl poslán svou Královnou, aby je vysvobodil z vězení. A přikázal jim, aby i nadále kázali, což oni dělali. Kromě tohoto anděla vyslala také jiné anděly k soudcům a kněžím, aby od nich zahnali Lucifera a jeho ďábly, kteří je dráždili a popouzelili proti apoštolům. Tito andělé měli u kněží naopak vzbuzovat svaté myšlenky a naplnit je bázní tak, aby nebránili apoštolům v kazatelské činnosti. Nebeští duchové uposlechli a zhostili se svého poslání tak dobře, že ctihodný Gamaliel sám vyslovil názor, který zaznamenal svatý Lukáš (srov. Sk 5,34-39). V době, kdy byli ostatní soudcové poděšeni zprávou, že apoštolové, které nechali vsadit do vězení, svobodně kážou v chrámě, aniž by kdo věděl, jakým způsobem byli z vězení vysvobozeni, Gamaliel radil kněžím, aby je nechali v klidu kázat, protože pokud je to Boží dílo, nebudou je moci zničit, je-li to dílo lidí, rozpadne se samo. Stane se pak totéž, co se nedávno stalo hnutím falešných proroků Theudase a Judy Galilejského, která vznikla v Jeruzalémě a v Palestině a pak obě zanikla i se svými následovníky.

151. Tato rada mu byla vnuknuta svatými anděly nebeské Královny a také díky jejich vlivu se jí soudcové řídili, i když je jejich prestiž a světské zájmy podněcovaly k tomu, aby zakázali apoštolům kázat ve jménu Ježíše Nazaretského. Když byli po svém vysvobození z vězení znovu předvedeni před soud, byli pak s trestem propuštěni. Apoštolové ihned předali své poznatky a zkušenosti Panně Marii, své Matce a Učitelce. Ta je přijala s mateřskou láskou a s radostí nad tím, že je vidí tak stále v utrpení a horlivé v práci pro spásu duší. „Nyní, moji páni,“ řekla jim, „se mi jevíte být pravými následovníky a učedníky svého Mistra, když sná-

šité urážky a rány pro jeho jméno a když Mu s radostí v srdci pomáháte nést kříž. Stáváte se jeho hodnými sluhy a pomocníky v rozhojňování zásluh jeho krve, kterou prolil pro spásu lidstva. Ať vám jeho pravice žehná a posiluje vás svou božskou mocí.“ Toto jim řekla, když klečela na kolenou a když líbala jejich ruce. Pak se snažila uspokojit jejich potřeby, jak bylo zmíněno výše.

PONAUCENÍ,
KTERÉ MI UDĚLILA
VELKÁ KRÁLOVNA ANDĚLŮ,
MARIA

152. Má dcero, v tom, co jsi pochopila a popsala v této kapitole, je mnoho důležitých poučení pro spásu tvou i věřících svatě Církve. Především musíš přemýšlet o tom, s jakou péčí a bdělostí jsem se snažila zajistit věčnou spásu všem věřícím, přičemž jsem nepřehlížela ani ty nejmenší potřeby a nebezpečí. Učila jsem je Božím pravdám, neustále jsem se za ně modlila, povzbuzovala jsem je v jejich práci, naléhala na Pána, aby jim pomáhal, a zvláště jsem je chránila před ďábly, jejich úskočností a zuřivým hněvem. Všechny tyto milosti získávám pro křesťany z nebes i v současnosti, a pokud všichni nezakoušejí jejich účinek, není to tím, že bych je nevyprošovala, ale tím, že je jen velmi málo věřících, kteří ke mně volají celým srdcem a snaží se stát se hodnými sklízení ovoce mé mateřské lásky. Chráníla bych všechny před pekelným drakem, kdyby ke mně všichni volali a báli se jeho zhoubných svodů, kterými jsou lákáni do léček a strhováni do věčné záhuby. Aby se mohli všichni probudit z tohoto hrozného nebezpečí, dávám jim nyní toto nové upozornění. Ujišťuji tě, má dcero, že všichni, kteří budou svou vinou zatraceni po smrti mého Syna, vzdor velkým milostem a dobrodiním, které jsem získala svou přímlovou, budou v pekle trpět větší muka než ti, kteří byli zatraceni před jeho příchodem a před tím, než jsem přišla na svět. Také ti, kteří od této chvíle tato tajemství poznají a ke své vlastní škodě jimi pohrdnou, budou podléhat novým a větším trestům.

153. Musí si také uvědomit, jakou cenu má jejich duše, pro kterou jsem toho tolik vykonala a dosud každý den od doby, co byli mučením a smrtí mého bož-

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti! Když na zemi začne být nedostatek lásky, když se nenachází cesta spásy, já Matka přicházím, abych vám pomohla, abyste poznali pravou víru – živou a hlubokou, abych vám pomohla opravdově milovat. Jako Matka toužím po vaší vzájemné

lásce, dobrotě a čistotě. Moje přání je, abyste byli spravedliví a abyste se měli rádi. Děti moje, buďte radostní v duši, buďte čisti, buďte děti. Můj Syn říkal, že je rád mezi čistými srdci, protože čistá srdce jsou stále mladá a veselá. Také vám říkal, abyste odpouštěli a abyste se měli rádi. Vím, že to není vždycky lehké. Trápení působí, že rostete v duchu. Abyste co nejvíce duchovně rostli, musíte upřímně odpouštět a milovat. Mnohé moje děti na zemi neznají mého Syna, nemilují Ho, ale vy, kteří mého Syna rádi máte, kteří Ho nosíte v srdci, modlete se, modlete se a modlete se, vnímejte mého Syna u sebe. Ať vaše duše vdechuje jeho ducha. Já jsem mezi vámi a mluvím o malých i velikých věcech. Neunavím se vyprávěním o svém Synu – opravdově Lásce. Proto, děti moje, otevřete mi svá srdce. Dovolte, abych vás mateřsky vedla. Buďte apoštoly lásky mého Syna i mojí. Jako Matka vás prosím, nezapomeňte na ty, které můj Syn pozval, aby vás vedli. Noste je v srdci a modlete se za ně. Děkuji vám.“

2. ledna 2018

ského Syna vykoupení, konám. Tato lidská zapomnětlivost je zdrojem velké viny, která zasluhuje přísný trest. Jak nesmyslné a zavrženíhodné je chování člověka, který prahne po chvilkovém smyslovém požitku, který i při nejdelsím trvání končí spolu s životem, ale obvykle trvá jen krátkou chvíli, a přitom on tvrdí, že má víru, i když se o svou nesmrtelnou duši nestará a zapomíná na ni, jako by zanikala spolu s viditelnými věcmi. Nepřemýšlí o tom, že když vše skončí, začíná se duše buď věčně radovat, nebo trpět. Ty, když znáš tuto pravdu a zvrácenost smrtelníků, nebudeš se divit, že má v současnosti pekelný drak takovou moc, protože tam, kde probíhá ustavičný boj, získává vítěz na síle, zatímco ji poražený ztrácí. To platí obzvlášť o krutém a neustálém zápasu ďáblů, ve kterém duše vítězstvím nabývají síly a ďáblové se stávají slabšími, tak jak se to stalo, když je přemohl můj Syn a pak já. Když však tento had vidí, že nad lidmi vítězí, pozvedne svou pyšnou hlavu a načerpá z jejich slabosti novou sílu a větší moc stejně, jako je tomu ve světě nyní, protože milovníci světských marností se sami poddávají ďáblu a řídí se jeho předpisy a poslouchají jeho lži. Uprostřed této zkázy peklo otevřelo svůj chřtán, a čím více duší pohlcuje, tím víc po nich hladoví a snaží se pohřbit ve svých propastech celý zbytek lidstva.

154. Boj se, má nejdraší, tohoto nebezpečí, o kterém víš, buď stále bdělá a neotvírej brány svého srdce úskokům krvežíznivé bestie. Budiž ti výstrahou příklad Ananiáše a Safiry, do jejichž duši vešel ďábel, jakmile u nich objevil touhu po penězích a mohl je napadnout skrze tuto bránu. Přeji si, abys neusilovala o nic, co se týká tohoto smrtelného života, abys tak v sobě potlačila a uhasila všechny vášně a sklony slabé přirozenosti, aby ani démoni při vši své bdělosti u tebe nenašli ani nejmenší nezřízené hnutí pýchy, lakomství, marnivosti, hněvu nebo kterékoli jiné vášně. To je učení svatých a bez něho nemůže nikdo žít bezpečně ve smrtelném těle. Nespočet duší hyne, protože toto učení ignorují. Uč se pilně a uč i své řeholnice, aby každá nad sebou bděla. S touto bdělostí budou žít v pravém pokoji a lásce beze lsti. Každá a všechny vespolek, spojeny v klidu a míru božského Ducha a ozdobeny konáním všech ctností, budou pro své nepřátele nedobytnou tvrzí. Připomínej sobě i svým řeholnicím, jaký trest stihl Ananiáše a Safiru, a povzbuzuj je, aby velice dbaly na zachování své řehole a pravidel, neboť tím si získají mou ochranu a zvláštní pomoc.

*Z knihy Mystické Město Boží.
Svazek IV. – Korunování. Str. 108–119.
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2016*

Ani oko nevidělo... (11)

Hlava XI. SPOLEČENSKÉ RADOSTI V NEBI

Život v nebi je i životem čistých *radostí společenských*. Ze všech slastí, kterých vyvolení požívají kromě blaženého patření, jistě *nejsladší jsou ty radosti, které vyplývají z našeho společenského styku s vyvolenými*. Člověk je od přirozenosti tvor *společenský*. Naše nejvyšší a nejlepší schopnosti jsou vyhrazeny pro společnost, a nikdy nejsme tak zcela ve svém živlu jako ve společnosti bližních. Proto též všichni lidé milují společnost vyjma lidské mrzouty, kteří jsou vlastně morálními zřůdami. Neblaze přechovávají a žijí ve svém nitru některou z nejhorších vášní naší padlé přirozenosti a staví si tak základy pekla ve vlastním srdci. V tomto bezbožném a beznadějném stavu není lásky k Bohu ani k bližním, a proto tam nemají místa ani společenské radosti. Vyjma několika málo takových lidí všichni ostatní milují společnost. I osamělý poustevník ji miluje. Ale protože v ní na tomto světě vidí nebezpečí pro duši, odpoutává se zde od ní, aby se z ní mohl radovat *v příštím životě, kde společnost ztratí svůj nebezpečný prvek*.

Vzájemný styk s lidmi stejně smýšlejícími je již na tomto světě zdrojem čistých radostí, které však nikdy nejsou a nemohou být dokonalé. Jsou to růže s ostrými trny, které nás zraňují mnohdy až do krve, i když nás potěšují libeznou vůní. Jak často jdeme do společnosti s lehkým srdcem, a vracíme se smutni a zarmoucení! Proč? Protože naše srdce bylo raněno, snad zlomeno zlou nárazkou anebo nelaskavým výkladem našeho jednání, ač jsme měli nejlepší úmysly. I naše nejsvětější úkony bývají kritizovány a často se nám podkládají úmysly, jaké nás nikdy ani nenapadly. Zklamali nás naši nejlepší přátelé a prozradili chladnému a ukrutnému světu tajemství, které jsme jim v důvěřivé prostotě svěřili. Slovem – i když bývá styk s bližními pramenem čistých radostí, nezřídka bývá i příčinou největšího utrpení. Neboť v nynějším nedokonalém stavu jsme hříšní a sobečtí. Dovolujeme si projevovat jiným žárlivost, závist, přirozený odpor a jiné nezřízené vášně své zkaže-

né přirozenosti. Nemilujeme všechny lidi, a proto ani nás všichni nemilují. Vidíme na druhých mnoho nedostatků, které je činí nám nemilými, a oni zase vidí na nás chyby, pro které nás nikterak nemohou milovat. *Proto dokud žijeme v tomto smrtelném těle, musí být k našim společenským radostem přimíchána určitá dávka hořkosti*.

V nebi však nemůže být sobectví, ani neláska, ani nezřízené náklonnosti, a proto ani naše společenské radosti tam nebudou smíšeny s hořkou žlučí. Odmysleme si na okamžik všechny nedostatky a nedokonalosti, které kazí společenské radosti na tomto světě, a pohlédneme jen na jejich slunnou stránku a podívejme se, co vlastně činí náš styk s druhými radostným. Bude to zrcadlo, v kterém uzzíme aspoň odlesk společenských radostí v nebi. Které vlastnosti na druhých jsou vlastně příčinou, že se s nimi tak rádi stýkáme? Je jich šest: *ctnost, učenost, krása, jemné chování, vzájemná láska a příbuzenské vztahy*.

1. *Ctnost* je vlastnost, jež nás nejvíce připodobňuje Bohu, a právě ona již zde na zemi bývá zdrojem čistých společenských radostí. Nevedeme-li čistý život, nemůžeme mít radost ze žádné společnosti, vyjma že bychom byli úplně zkaženi. *Ani krása, ani učenost, ani jakákoliv jiná vloha nemůže nahradit ctnost, kdežto ona může v největší míře nahradit všechny ostatní nedostatky*. Proto se zkažené osoby cítí nuceny v přítomnosti dobrých aspoň zevně se chovat ctnostně. Dobře vidí, že jinak by jejich přítomnost byla urážkou a že by kazili druhým radost.

Když se setkáme s člověkem, jehož každé slovo je prodchnuto Duchem Božím, jehož celý zevnějšek projevuje vroucí spojení duše s Bohem a jehož tvářnost vyzařuje krásu andělské čistoty, zkrátka: setkáme-li se s někým, kdo je zřejmě celý Boží, pokládáme si za štěstí, smíme-li strávit několik okamžiků v jeho společnosti. Jeho společnost nejen potěšuje, ale též posvěcuje. Je-li tomu tak již na tomto světě, kde všechna svatost je nedokonalá, co máme říci o radosti v nebeské společnosti? *Svatost je podstatnou vlastností všech nebešťanů*. Všichni jsou čistí, neboť nikdo nečistý nemůže Boha vidět.

Všichni jsou *účastníky božské přirozenosti* v daleko vyšší míře, než je to možno na tomto světě, a proto jsou též všichni oděni neposkvrněnou čistotou Boha samého. Mimo to jsou též úplně prostí všech přirozených vad, které na tomto světě činí mnohé osoby, i svaté, nemilovanými, ano odpornými, nesnesitelnými. *Protože sláva není přirozenost, ale zdokonaluje ji, nebude ani naše povaha zničena spojením s Bohem. Vše, cokoliv je v ní chybného, nebo co druhé dráždí, zmizí a zůstane jen vše milé a dokonalé*. Proto styk se svatými bude pro nás pramenem nejčistších radostí.

2. *Učenost* se vším, co k ní náleží, je druhým zdrojem radosti. Vydržíme celé hodiny sedět a poslouchat zajímavé rozmluvy učeného člověka, i když není ctnostný uvnitř, nýbrž jen zevně má náležitě ctnosti. V přítomnosti takové osoby se nám zdá, že sajeme do sebe proudy rozkoše, nad niž většího požitku si náš rozum nemůže přát. Jsou-li tyto radosti tak velké již zde na zemi, kde i nejmoudřejší tak málo vědí, co říci o týchž požitcích v nebi? Tam všichni budou moudří, všichni poznáním naplnění, ač ne všichni v téže míře. Přesto však *poznání každého z nich bude pramenem radosti pro druhé*.

3. Také *osobní krása* je na tomto světě zřídlem radosti. Každý ví, že dokonalá osobní krása sladce, ale mocně přitahuje lidi, a že ten, kdo ji má, poskytuje jiným daleko více potěšení než ten, kdo ji nemá. V nebi však a jen v nebi jsou všichni krásní, a to dokonale. *Duše je oděna krásou Boha samého; On ji uděluje v blaženém patření*. Tělo zase je oděno krásou a slávou, podobnou kráse oslaveného těla Kristova. Každý v nebi je tudíž přioděn libezností daleko vyšší, než si zde na zemi dovedeme představit. Je-li tedy tak velkým potěšením obcovat s osobami, které mají přirozenou a pomíjející krásu tohoto světa, co říci o radostech ze styku s osobami oděnými krásou Boha samého!

4. *Jemné chování* je jinou vlastností, jež nás činí ve společnosti milými. Naše osobní krása někdy nebo při prvním setkání jiné vábí, ale brzo je odpuzuje, ano, jsme-li nezdvořilí a hrubí, se jim i oškliví. *Vzdělaná mysl, jemné smýšlení a jemné chování*

musejí nutně osobní krásu doplňovat, má-li být zdrojem radosti pro druhé. Je jisté, že v nebi, kde celá naše bytost bude zdokonalena, tato jemnost mysli i srdce a celého osobního zjevu a chování bude dokonalejší a v našem styku s vyvolenými bude pramenem vznešených požitků.

5. Jiným zdrojem společenských radostí je *vzájemná láska*. Čtyři povahové vlastnosti, o kterých jsme právě uvažovali, bývají příčinou, že se lidé vzájemně milují. *Láska však korunuje a zdokonaluje povahu* a ve společnosti ušlechtilých lidí bývá zdrojem přemnohých čistých radostí. Ale i kdyby byla lidská láska sebečistší a kdyby byla milostí povýšena až na ctnost, přece nikdy nám nemůže dát radost nezkalenou, protože zde na světě nikdy nebude úplně dokonalou. *Jen v nebi je láska dokonalá.* Tam budeme všechny milovat mnohem něžněji a čistěji. Naše láska bude vzájemná, a proto obcování s vyvolenými nám bude zdrojem tak veliké slasti, že ji předčí jen nevýslovné štěstí blaženého patření. *Taková oblažující láska by sama byla s to, aby tento chladný svět proměnila v nebe.*

Předpokládejme, že můžete opravdu říci: „Všichni moji známí mě milují nečistší láskou a každý cizinec, který ke mně přijde, hned si mě upřímně zamiluje. Nemám nepřátele, ani jednoho. Nikdo mi nezávidí, ani na mne nežárlí, nikdo mi ještě neřekl nelaskavého slova a nikdo ještě nikdy o mně nesmyslel zle. Zdá se, že je každému pravou rozkoší mluvit o mně a prokazovat mi nejrůznější služby lásky. A naopak zase já miluji upřímně všechny a mám radost, když jim mohu prokazovat dobro.“ Tak jistě ještě nikdo nemluvil na tomto nedokonalém světě. Ale kdybyste to mohli opravdu tvrdit, požívali byste blaženosti, již ani náš božský Pán ani nikdo ze svatých na této zemi nedosáhl. Každý by právem na vás hleděl jako na nejšťastnější bytosti na světě.

A taková blaženost nás očekává v našem nebeském domově. *Tam budeme moci všechny milovat nejdokonalejší láskou a všichni zase budou právě tak milovat nás.* Tam nebudeme mít nepřátele, nikdo nebude o nás smýšlet nelaskavě, nikdo nebude posuzovat naše řeči a chování, nikdo nás nebude tupit nespravedlivými narážkami, nikdo nebude podkládat nelaskavé úmysly našemu počínání. *„Bůh je láska,“*

Asia Bibi strávila deváté Vánoce ve vězení

Deváté Vánoce strávila v cele smrti pákistánská křesťanka Asia Bibi. Do vězení se dostala v roce 2009 poté, co ve sporu s muslimskou sousedkou měla vyslovit: „Vyznávám své náboženství a věřím v Ježíše Krista, který zemřel na kříži, aby spasil lidstvo. A co udělal tvůj prorok Mohamed, aby lidstvo spasil?“ O rok později byla odsouzena k smrti oběšením. Krátce před vánočními svátky se šestačtyřicetiletá Asia Bibi mohla setkat s nejbližšími. Podle jejich svědectví si

uchovala silnou víru a pokoj ducha. Sama utěšovala své děti a posilovala je ve víře. Ujišťovala je, že v celé této bolestné historii vyznačuje Prozřetelnost svoji cestu. Obrátila se také na papeže Františka a všechny křesťany na světě s prosbou o modlitbu. Vzhledem k Roku eucharistie, který pákistánská církev slaví, požádala Asia Bibi rovněž o zpověď a svatě přijímání.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
27. 12. 2017

(1 Jan 4,16) a jestliže my *Mu budeme podobní, protože Ho užijeme tak, jak je*, budeme mít též onu božskou lásku, a to v mnohem vyšším stupni než zde na světě.

6. Kromě toho, co jsme již vypočetli, ještě jedna věc bude pro nás zdrojem mnohem větší radosti. Totiž *shledání v nebi s těmi, jež jsme zde milovali*, protože k nám byli připoutáni posvátnými svazky příbuzenskými anebo svazky věrného přátelství. Protože *sláva nezničí naši přirozenost*, nezničí ani naše přirozené ctnosti, nýbrž je zušlechťí. *Proto vezme s sebou do nebe i svou přirozenou lásku k příbuzným a k přátelům.* Tak Ježíš Kristus, náš vzor, miluje nyní svou svatou Matku i přirozenou láskou hodného syna. Miluje ji nejenom proto, že je tak čistá a svatá, ale i proto, že je jeho Matkou. Povýšení jeho lidské přirozenosti nade vše, co není Bůh, nezničilo a nezmenšilo v Něm přirozenou lásku dítěte k matce. Maria zase miluje nyní Ježíše mnohem něžněji nejenom proto, že je její Bůh, ale i proto, že je její Syn, tělo z jejího těla a kosti z jejích kostí. Její povýšení k slávě, nejvyšší hned po slávě Ježíšově, nezničilo ani nezmenšilo v ní přirozenou lásku matky k dítěti. Naopak, *sláva tuto lásku ještě rozohnila k většímu záru, než byla na tomto světě.*

Tak i my přijdeme do nebe i se svou přirozenou láskou k příbuzným a přáte-

lům, ale tato láska bude v nás očištěna ode vši nezřízenosti a nedokonalosti. Jaká radost je v rodině, když milovaný otec se vrátí domů z dlouhé a nebezpečné cesty anebo z krvavé války, kde byl denně v nebezpečí, že bude zajat nebo usmrčen! Jak jsou všichni šťastni, že ho zase vidí a objímají! Jsou-li tyto radosti již zde na světě tak veliké, co je teprve v nebi! Zvláště když tam mají jistotu, že se již nikdy nerozloučí.

Řeknete mi však: „Není nesnadno věřit, že shledání s našimi drahými v nebi je velmi radostné. *Ale což, když se tam s nimi neshledáme?* Když uslyšíme v nebi, že náš otec, naše matka anebo jiná nám drahá osoba je na věky zavržena? Zůstaneme ještě šťastni? Nebude pak něco scházet k našemu úplnému štěstí?“ Na tuto otázku, jež trápi i mnohé zbožné osoby čas po celý život, odpovíme v příští hlavě.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově. Vytiskla Společenská
knihtiskárna v Přerově v roce 1934.
Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934,
Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Zmýlili jste se někdy?

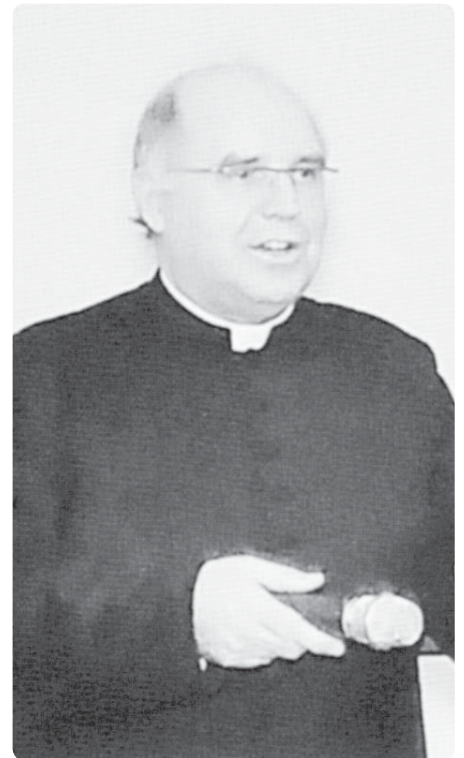
Každý z nás se už aspoň jednou ocitl v situaci, kdy byl konfrontován s otázkou: „Skutečně existuje nebe?“ Možná to bylo u umírajícího, při rozhovoru s kolegou v práci anebo se sousedem, případně při jiné příležitosti. V naší společnosti, v níž křesťanství slábne, se o životě po smrti a také o existenci nebe stále více pochybuje. To bolestně zakusil i P. Richard Pühringer, když ho v roce 1982 zavolali k jistému umírajícímu. Sám o tom píše. Jeho vzpomínka nutí každého člověka k zamýšlení nad sebou samým...

V nemocnici jsem navštívil jednoho svého žáka a chtěl jsem právě opustit kliniku, když se v tom momentě rozběhla za mnou jedna řeholní sestra a zeptala se mě, zda bych měl čas udělit svátost pomazání nemocných. Osmdesátiletý muž, o něhož šlo, se podle lékařů neměl dožít následujícího rána. Dcera nemocného proto prosila, aby zavolali kněze. Sestra dodala, že tento muž nechce mít s Bohem, s církví a ani s vírou nic společného, a proto je docela možné, že mě odmítne. „Jste i přesto ochoten k němu jít?“ nejistě se mě zeptala. „Ano, proč ne, co se mi může stát? V nejhorším případě mě pošle pryč.“

Když jsem vešel do pokoje umírajícího a on ve mně poznal kněze, jeho první reakce byla: „Už přišel můj čas?“ Co jsem mu měl na to říci? „Kdy nadejde člověku jeho čas, to ví jen sám Bůh,“ řekl jsem. – „V něho i tak nevěřím. Když je konec, je konec!“ Přátelsky jsem mu řekl: „To je ten rozdíl mezi námi dvěma; já věřím v Boha a v to, že smrtí se život nekončí. Existuje další život, existuje nebe, očistec a existuje i peklo.“

Téměř hodinu jsem se pokoušel „andělskými jazyky“ nemocnému vysvětlit pravdy a krásy naší víry. Výsledek byl takový, že on od svého přesvědčení neustoupil ani o milimetr. – „Bůh neexistuje a smrtí se všechno končí!“

Vnitřně jsem se utíkal k Duchu Svátému, k Panně Marii a k andělům strážným, aby mi pomohli a abych nemusel opustit nemocnici bez udělení svátosti pomazání nemocných právě tomuto člověku. Po svém dlouhém bezúspěšném snažení jsem nemocnému položil jednu otázku: „Zmýlili jste se někdy v životě?“ Byl upřímný: „Ano, už mnohokrát.“ – „A co když se mýlíte i v této rozhodující hodině? Tvrdíte, že Bůh neexistuje, ale co když přece jen existuje? Říkáte, že neexistuje ani nebe, a co když přece jen existuje? Ani očistec, ani peklo – ale co když přece jen existují? Mám pro vás takovou nabídku: Vyzpovídám vás, udělím vám pomazání nemocných, přijmete odpuštění pro umírající a podám vám svaté přijímání. Pokud po smrti skutečně nic není, nic neztratíte. Pokud však něco je, tak jste všechno získal!“

P. Richard Pühringer je misionářem z Kongregace Nejdražší Krve Kristovy a v současnosti žije v Kufsteinu v Tyrolsku, kde dává duchovní cvičení a věnuje se poutníkům

Tu se starý muž rozplakal a řekl: „Už nevím, jak se zpovídá; moje poslední zpověď byla před biřmováním.“ S mojí pomocí si potom udělal krásnou generální svatou zpověď, přijal pomazání nemocných, odpuštění pro umírající a přijal i samotného Spasitele. Po svatém přijímání mě chytil za ruku a zeptal se: „Pane pátě, mohl byste se se mnou ještě pomodlit?“ – „Ano, rád. Znáte modlitbu Otče náš?“ – „Ne!“ – „Zdravas?“ – „Ne.“ A na jednou se začal sám modlit:

„Ježíšku, přijď ke mně, udělej ze mne poslušné dítě. Moje srdce je malé, nikdo do něj nesmí vstoupit; jen ty, můj nejsladší Ježíšku. – Takto se naše maminka modlivala s námi dětmi.“

Pak mi vyprávěl, že jeho matka celý život bojovala ze jeho obrácení. Jejím posledním přáním na smrtelné posteli bylo, aby se její syn smířil s Bohem a s církví. A Pán vyslyšel její prosby. Během následující noci – už obrácený a smířený s Bohem – opustil tuto zemi.

Z Vítazstvo Srdca 118/2017 přeložil -dd-

Misionáři zabití v roce 2017

Podle výroční zprávy, připravované agenturou *Fides* při Kongregaci pro evangelizaci národů, bylo v roce 2017 zabito ve světě 23 misionářů. Jde o 13 kněží, řeholního bratra, řeholní sestru a 8 věřících laiků. Nejvyšší počet misionářů – celkem 11 (8 kněží, 1 řeholník, 2 laici) – bylo zabito na americkém kontinentu, dalších 10 (4 kněží, 1 řeholnice a 5 laiků) v Africe a 2 v Asii (kněz, laik). Od roku 2000, kdy zmíněná tisková agentura sleduje tyto počty, bylo ve světě zabito 424 pastoračních pracov-

níků, z nichž bylo 5 biskupů. Každoroční jmenný seznam těchto misionářů *ad gentes* zaznamenává případy jejich násilné smrti, netvrdí však, že k nim došlo „z nenávisti k víře“. Posouzení případného mučednictví totiž ponechává příslušným církevním autoritám. Mnozí byli zabití v rámci pokusu o loupež či krádež v kontextech materiální i kulturní bíd.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
28. 12. 2017*

Protestantská reformace - shrnutí (6)⁽¹⁾

Na závěr cyklu textů věnovaných protestantské reformaci je zapotřebí shrnout nejzávažnější důsledky, které následně přineslo vystoupení Martina Luthera v roce 1517.

Reformace čili falešné dělení

Papež Benedikt XVI. říkal, že novověká epocha počínající reformací a poté pokračující osvícenstvím byla charakterizována „falešnými děleními“, čili chybným porovnávání věcí, které neměly být oddělovány. V tomto případě se například jedná o to, jak se dává do protikladu učení víry a pravda, tedy jde o svobodu.

Protestantská reformace zahájila epochu takových falešných protikladů. Učení Martina Luthera a jeho následovníků dávalo do protikladů viru a skutky, Písmo svaté a Tradici, a dokonce i Krista a jeho Snoubenku – čili církev. Vztáhneme-li to na poslední otázku, dá se říci, že Martin Luther je otcem dnes módního tvrzení: „Kristus – ano, církev – ne.“ Připomeňme, že novost protestantské reformace spočívala v radikálním odmítnutí církve jako takové. Nešlo zde o to, že lidé církve – počínaje od některých renesančních papežů – vedli nemorální způsob života, že v některých kongregacích upadala disciplína řeholníků (což bylo svým způsobem skvělým pohonem pro rychlé šíření reformace v její počáteční fázi). Ne. Luther a jiní protestantští „reformátoři“ odmítali samotnou funkci církve jako prostředníka mezi člověkem a Bohem, bez ohledu na morální úroveň lidí církve. To proto Martin Luther urážlivými slovy odmítl sobě určené pozvání k účasti na Tridentském koncilu (započal v r. 1545), který přinesl veliké dílo „autentické reformy církve“ (sv. Jan Pavel II.). Připomeňme také se svatým apoštolem Pavlem, že církev je mystické tělo Kristovo. Jak je tedy možné zůstat Kristovi věrným, ale odmítnout jeho tělo?

Odmítnout církev, ale přijmout její dílo

Martinem Lutherem prosazované stažení Písma svatého nad Tradici je také důkazem základního rozporu v učení tvůrce reformace. Je totiž třeba připomenout, že chronologie byla následující: nejdříve byla církev, a teprve potom vzniklo Písmo svaté chápané jako soubor knih kanonic-

kých, čili uznaných jako vzniklé pod vlivem Ducha Svatého. Kdo ale uskutečnil toto uznání? Svátá církev (Kristova Snoubenka), která mocí autority obdržené přímo od Spasitele určila, které knihy jsou kanonické a které jsou apokryfy. Mějme na paměti, že poslední z knih ve smyslu chronologickém, evangelium svatého Jana, vznikla teprve koncem 1. století po Kristu. Apoštolové však nečekali, až budou redigována všechna čtyři evangelia, a ještě než ta spatřila svoji definitivní podobu, začali misijní působení, hlásání Krista všem národům Jeruzalémem počínaje. Když přijmeme logiku Martina Luthera a jeho následovníků, můžeme říci, že apoštolové byli jakýmsi uzurpátory, poněvadž se pustili do evangelizace bez Písma svatého v rukou. Avšak pro Kristovy učedníky byla stejně závazná Tradice. O kompletnosti Písma i Tradice psal už svatý apoštol Pavel, který se obracel k Tesaloničtům: „Držte se tedy, bratři, pevně zachovávejte ta podání, jimž jste se od nás naučili ústně nebo z listu.“ (2 Tes 2,15)

To ve světle Tradice byl během prvních staletí existence církve ustálen kánon Pis-

Lucas Cranach Starší: Martin Luther promlouvající od ambonu, r. 1547

ma svatého. Nebyl ustálen jedinou osobou, člověkem, který neskrýval svoji pýchu a aroganci (Luther) a vlastním rozhodnutím určoval, které knihy Písma svatého jsou „slaměné“ (neautentické, poněvadž byly v rozporu s jeho pohledem) a které jsou ty správné (ačkoliv také podrobené vyspravení pomocí „oprav“ v překladu do německého jazyka; srov. překlad listu svatého apoštola Pavla Římanům v Lutherově provedení).

Odborníci zkoumající dějiny evropské kultury si všimají rovněž toho, že tvůrcem reformace prosazovaná zásada „sola scriptura“ (pouze Písmo svaté) se rozhodujícím způsobem přičinila o sekularizaci (zesvětštění) světa politiky a vědy: Jestliže totiž každý člověk ve svém svědomí (utvářeném ne nějakou vnější autoritou, takovou, jako církev, ale míněním jednotlivých lidí) má rozhodovat, co mu říká Bůh na stránkách Bible ve vztahu k otázce víry a morálky, tak proč není možné tutéž zásadu přenést do světa politiky? Liberalismus chápaný jako ustalování pravidel morálního a společenského žití člověka má svoje nejhlubší kořeny v protestantské reformaci. Svatý Jan Pavel II. učil, že „demokracie bez hodnot se lehce přemění v otevřenou nebo skrytou totalitu“ (Jan Pavel II., *Centesimus annus*, 46). Jak ale ustalovat společné hodnoty, jestliže každý člověk je „sám sobě kormidlem, rejdařem i lodí“ – stejně jako ve vztahu k morálce (srov. např. „právo volby“ týkající se neštěstí potravy), tak i ve vztahu ke světu politiky?

Víra bez skutků, milost bez spolupráce

Lutherovo učení také proti sobě radikálně staví víru v Boha a dobré skutky (zásada „sola fide“). Mocí své milosrdné milosti Kristus ospravedlňuje hříšníka, ale nikdy hřích. On zachránil veřejnou hříšnici před ukamenováním, ale nakonec jí řekl: „Jdi a od nynějška už nehřeš.“ (Jan 8,11) Martin Luther pak zase tvrdil, že „pokřtěný člověk nemůže ztratit spásu skrze hříchy, ať by byly sebevětší, leda že přestane věřit. Žádný hřích ho nemůže zatratit, ale jediné nevíra.“ Církev však učí, že „víra bez

skutků je mrtvá“. No ano, ale to hlásá list svatého apoštola Jakuba, který byl doktorem Martinem Lutherem uznán za „slaměný“. A přece všeobecný koncil zasedající v Tridentu (1545–1563) opakoval apoštolickou nauku o tom, že víra je podle pravdy kořenem spásy, ale usychá bez skutků. Boží milost vyžaduje spolupráci ze strany člověka, a zde jenom samotná víra nepostačí. Padlí andělé nejenom věří, ale dokonale vědí o existenci Boha (byli přece v nebi a jejich vůdce stál nejbliž Nejvyššímu). Může je to v něčem ospravedlnit?

Kromě toho je třeba brát v úvahu, že chybný (z katolického úhlu pohledu) Lutherův postoj v záležitosti víry a milosti vycházel z jeho pohledu na lidskou přirozenost, od církevního učení se lišícího. Církev totiž učí, že v důsledku prvotního hříchu byla lidská přirozenost zraněna (*natura vulnerata*). Zatímco podle Martina Luthera prvotní hřích nezvratně zničil lidskou přirozenost (*natura corrupta*), což v dalším důsledku znamenalo, že člověk ztratil svou svobodnou vůli a nebyl schopen činit jakékoliv dobro. V této situaci – jak učil tvůrce reformace – by ani Ježíš Kristus nebyl schopen skutečně (ontologicky) odpustit naše hříchy. Přikryl je jediné svou milostí, jakožto podobenství to-

ho, jak člověk přikrývá své tělo oděvem. Znamená to tedy, že ve skutečnosti nás Boží milost z hříchu neuzdravuje, a jediné Bůh z moci své svrchované vůle (padá koncepce Boha – Logosu!) rozhoduje nepočítat svým vyvoleným jejich hříchy. Zde také tkví kořeny učení o predestinaci, která bude zvláště silně rozvinutá v kalvinistické vlně reformace a v jejich dalších odvětvích (puritánství atd.).

Víra kontra rozum a co z toho vzniklo

Od Luthera nakonec pochází neblahé stavění víry proti rozumu v novověké době. Tvůrce reformace (už jsme se v tomto cyklu článků o tom zmiňovali) se domníval, že přecenění rozumu církví, zvláště pro potřeby rozvoje katolické teologie, bylo důkazem úpadku „papismu“. „Rozum je sluha d'áblův a nekoná nic kromě rouhání a zbavování důstojnosti všeho, co Bůh říká a koná,“ psal Luther. V encyklice svatého Jana Pavla II. *Fides et ratio* (1998) zase čteme, že „víra a rozum jsou jako dvě křídla, na nichž se lidský duch vznáší ke kontemplaci pravdy“. Ve stejném dokumentu se svatý papež vyjádřil ke stále aktuálnímu dílu svatého Tomáše Akvinského: „Záměrem magisteria bylo a i nadále

je ukázat, že sv. Tomáš je ryzím vzorem pro ty, kteří hledají pravdu. V jeho reflexi totiž požadavek rozumu a síla víry našly nejvyšší syntézu, k jaké myšlení vůbec dospělo, neboť dokázal hájit zvláštnost zjevení, aniž by přitom potlačoval vlastní cestu rozumu.“ (*Fides et ratio*, 78) Jenomže pro Martina Luthera dílo svatého Tomáše Akvinského bylo „zdrojem a základem všech herezí, omylem a odmítnutím evangelia“.

Lutherovo podceňování rozumu jako užitečného nástroje (nakonec rozum je darem Božím) v teologických bádáních, ve spojení s jím hlásanou zásadou „sola scriptura“, se rozhodujícím způsobem přičinilo o sekularizaci vědy v novověké době. Brzy po roce 1517 se ukázalo, že Písmo svaté může sloužit k prosazování zcela odlišných názorů týkajících se víry, morálky a života společnosti (katolíci hlásali jedno, protestanti druhé), to – jak začali tvrdit někteří lidé, počínaje od F. Bacona a B. Spinozy, a následně osvícenští encyklopedisté – možná pro vědecké poznání je třeba najít jiný výchozí bod než zjevení, s nímž i po roce 1517 Evropané nesouhlasí. Možná takovým bodem poměru má být lidský rozum, zcela odtržený od jakéhokoliv nadpřirozeného vlivu? K tomu pak přesvědčoval Luther

Isidoro Isolani OP

Suma o darech svatého Josefa (96)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola IX:

Zvyk východních katolíků slavit svátek svatého Josefa (*Dokončení*)

[Jednoho dne náš Spasitel, Pán Ježíš Kristus, seděl se svými učedníky na Olivetské hoře a o svatém Josefovi, svém domnělém otci, řekl toto:]⁽¹⁾ „...I když poté Josef zestárl a pokročil ve svém věku, jeho tělo nezesláblo ve své síle, vidění jeho očí nepotmělo, nepokazil se jediný zub jeho úst a jeho mysl v ničem neochabla. Byl ve svém věku tak úplný ve všech svých silách a tak silný ve všech svých údech jako ve svém mládí. A já jsem s ním ve všem jednal, jako bych byl jeho synem. Ve všem jsem byl jako on s výjimkou hříchu. Byl jsem ve všem poslušný své Matce a Josefovi a nikdy jsem neporušil jejich slova:

byl jsem jim podřízen jako syn svým rodičům.⁽²⁾ A velmi jsem Josefa miloval jako zřítelnicí svého oka.

Přiblížily se však dny, kdy měl Josef zemřít: zjevil se mu anděl Páně a řekl mu, že má brzy odejít z tohoto světa a připojit se ke svým otcům. Pojala ho bázeň, a tak povstal a šel do Jeruzaléma, kde vstoupil do chrámu a dlouze se modlil k Bohu, aby mu byl milostivý v hodinu jeho smrti a aby poslal svatého archanděla Michaela, aby ho bránil proti jeho nepřátelům. A modlil se také, aby dobrý anděl, jenž byl určen k tomu, aby ho od mateřského lůna chránil, se mu s radostnou tváří a milým vzhledem zjevil, doprovázel dobrotivě jeho duši a nedovolil hrozným a nepřátelským duchům, aby se k němu přiblížili. A poté, co se pomodlil, vrátil se do Nazareta a vstoupil do svého domu: ne-

mocen ulehl na své lůžko a v jeho nemo-ci se mu velmi přitížilo. Když se přiblížila hodina jeho smrti, začal být Josef nepokojný. Tehdy jsem vstoupil já a řekl mu: »Buď zdrav, můj otče Josefe! Proč se tak znepokojuješ, člověče požehnaný a svatý?« On, když uslyšel můj hlas, odpověděl: »Ó můj drahý synu, můj Ježíši, buď mnohokrát pozdraven! Bolesti a bázeň ze smrti mě obstoupily, ale jakmile jsem uslyšel tvůj hlas, má duše se potěšila. Neboť ty jsi, Ježíši, Spasitel a osvoboditel mé duše. Ty jsi závěs, který zakrývá mé hříchy. Tvé jméno je v mých ústech nejvyšší sladké. Ježíši, ty jsi síla mých očí. Ty jsi ucho, které všechno slyší: slyš dnes mě, svého služebníka! Prosim tě, aby pohlédl na mé slzy, které před tebou prolévám, a přijal je. Neboť věřím, že jsi pravý Bůh a Pán, jak mi to anděl tolikrát řekl. A nepřičítej mi jako hřích, že jsem zamýšlel propustit svatou a čistou Pannu, když jsem ji viděl těhotnou. Když jsem nevěděl, co mám dělat, anděl Páně mě poučil o tvém podivu-

a jeho učedníci, kteří hlásali, že nástroje rozumového poznání se žádným způsobem nehodí pro teologii. Odtud je už jen krok k tvrzení, že rozumové poznání je vyhrazené pouze pro vědy neteologické. Posledním důsledkem tohoto způsobu myšlení bylo tvrzení, že teologie není věda, poněvadž nepoužívá rozum.

Když se odvoláme na papeže Benedikta XVI., citovaného na počátku, dá se říct, že to, co charakterizuje katolicismus a kolem něj vyrostlou civilizaci, to je úsilí o vytváření „šťastných syntéz“, a tedy spojení víry a milosti se skutky, spojení Písma svatého a Tradice, víry i rozumu, Krista i církve.

Svatost – cesta skutečné reformy církve

Prohlášení „Ecclesia semper reformanda“ („Církev stále potřebuje obnovu/reformu“) má delší historii než příběh protestantské reformace. O potřebě reformy církve „in capita et in membra“ („v hlavě i v údech“) se hovoří vlastně po celý středověk. Tato výzva zaznívala v 10. a v 11. století v době tzv. gregoriánských reform. Byla také slyšet ve 13. století, v době svatých Františka a Dominika. Ve 14. a 15. století o potřebě takové celkové obnovy církve,

počínaje od papežství ponořeného v krizi (záměna Říma za Avignon), promlouvali velcí svatí: svatá Kateřina Sienská, svatá Brigita nebo svatý Jan Kapistrán. Ale vždycky to byly výzvy plynoucí z lásky sklánějící se nad nemocnou Matkou (Matka církve) a hybatelem reformy byla svatost; svatost papeže Řehoře VII. v 11. století, svatost Chudáčka z Assisi atd.

Jakkoliv pohlédneme na postavu Martina Luthera, jeho cesta byla úplně jiná. Čteme-li jeho texty – nezřídka plné urážek a vulgarismů – a hledíme-li na jeho činy, nemůže v nás nevzniknout dojem, že ho vedla pýcha, přesvědčení o vlastní neomylnosti, kterou upíral učitelstvímu úřadu církve. „Ani andělé nemají právo soudit moje učení; to, co učím, a to, co píšu, zůstane pravdivé, třeba by celý svět na tom měl ztroskotat“ – mluvil o sobě a o svém učení tvůrce reformace.

Hnutí započaté Martinem Lutherem zcela jistě nebylo hnutím směřujícím k obnově církve, poněvadž – o tom jsme již psali – v něm se odmítal samý základ církve. Avšak v 16. století začala skutečná obnova církve, jejíž nejvýznamnější etapou byl Tridentský koncil. „Tváří v tvář duchovní a eklesiální krizi prvních let šestnáctého století církev dokázala v Tridentu najít od-

vahu pro zachování věrnosti apoštolské Tradici, horoucnosti pocházející z obnoveného úsilí o svatost, síly skutečného angažování pastýřů duší, takže nebude žádným přeháněním tvrzení, že tento koncil vyznačil a dotvořil celou epochu v historii církve a stále – také dnes – přináší blahodárné výsledky“ – takto dílo tridentské obnovy církve v roce 1995 shrnul svatý Jan Pavel II.

Jako vždy v historii všeobecné církve byla ona skutečná reforma spojena se svatostí, a ne s masovým rušením slibů čistoty, s likvidováním řeholí, vzdáváním se kněžství a se zneuctováním svatyní. Její další etapy vyznačovala svatost Ignáce z Loyoly, Karla Boromejského, Petra Kanisia, Terezie z Ávily a mnoha svatých neznámých jménem. Svatí jsou lidé, kteří dokážou uskutečňovat „šťastné syntézy“ – víry i rozumu, milosti i skutků, a Krista nacházejí v jeho mystickém těle, jímž je církev.

Z Mitujcie się! 4/2017 přeložila -vv-

Poznámky:

- (1) Předchozí části byly uveřejněny ve Světlech č. 25–27/2017, 38 a 39/2017. Toto shrnutí je poslední částí cyklu. [pozn. red.]

hodném tajemství, vedl mě, přikázal mi, abych ti dal jméno Ježíš, a řekl mi, že ty jsi ten, kdo spasí lid od jeho hříchů.⁽³⁾ A ty, Pane, můj Bože, nehněvej se na mě kvůli oné hodině. Já totiž věřím, že ty jsi pravý Bůh a pravý Syn Boží.« A když toto řekl, ovládla ho nemoc a nemohl již mluvit. Tehdy jsem si sedl k Josefovi hlavě a má Matka si sedla k jeho nohám. Stařec obrátil svou tvář ke mně a s velkými vzdechy se ke mně obracel. Já jsem se sklonil, vícekrát jsem se dotkl jeho nohou a dlouhou dobu jsem držel jeho ruku ve své ruce. Samotný Josef činil, jak nejlépe mohl, znamení, abych ho neopouštěl, a měl oči upřeny na mě. A přišel Michael a Gabriel k mému otci Josefovi. Tak trpělivě a radostně naposled vydechl. Já jsem svou rukou zavřel jeho oči a rty a zakryl jeho tvář. Když celá obec uslyšela o Josefově smrti, přišla, a jeho blízcí přátelé umyli jeho tělo a pomazali ho nejlepšími mastmi. Já jsem mezitím prosil svého Otce a po skončení modlitby přišlo množství andělů, z nichž

jsem dvěma přikázal, aby oděli Josefovo tělo. A samotní andělé oděli staré tělo požeňnaného Josefa do bělostného roucha. Požeňnal jsem jeho tělo, aby se nerozložilo. A také jsem řekl: »Já žeňnam a budu pomocníkem každému člověku v církvi spravedlivých, který v den tvé památky, ó Josefe, přinese Bohu oběť. A tomu, kdo bude rozjímat o tvém životě, o tvých pracích a o tvém odchodu z tohoto světa, až bude jeho duše opouštět jeho tělo, vyhledám jeho hřích z knihy,⁽⁴⁾ aby nebyl potrestán v den soudu. A mor nevstoupí a náhlá smrt nepřijde do domu, kde bude ctěna tvá památka.« Starší přenesli Josefovo tělo do hrobu. Já jsem vzpomínal na dny, kdy mě přenesl do Egypta, a na jeho mnohé práce, které mi prokázal, a plakal jsem, skloněn nad jeho tělem. A uložili tělo Josefa, mého otce, do hrobu vedle těla jeho otce Jákoba. Zemřel dne 20. července.“

Toto je to, co jsem přijal od východních křesťanů a v rychlosti prošel. Vynechal jsem mnohé, co, jak soudím, není

přijímáno ctiteli svaté římské církve, jež pod Kristovou ochranou nemůže zbloudit v pravdě.

(Pokračování)

Z latinského originálu

*„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- (1) V předchozí části této kapitoly své Sumy I. Isolani referoval o životopisu sv. Josefa, který východní křesťané čtou ve svých kostelech o jeho svátku dne 20. července, a zkráceně z něho citoval slova Pána Ježíše o Josefově životě. [pozn. překl.]
- (2) Srov. Lk 2,51. [pozn. překl.]
- (3) Srov. Mt 1,18–21. [pozn. překl.]
- (4) Tj. z knihy, o které obrazně hovoří Zj 20,12: z knihy, kterou má každý člověk u Boha a kde jsou zapsány všechny jeho skutky, dobré i špatné. Pán Ježíš tedy ctitelům sv. Josefa slibuje, že z této knihy vymaže jejich špatné skutky. [pozn. překl.]

Pondělí 22. 1. 2018

6:05 Jde o život (2. díl): Modlitba I. **7:35** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **8:20** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva – sklářský výtvarník **8:40** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **9:00** Studio František [L] **9:15** Papež František v Chile a Peru: Mše svatá na letišti Las Palmas v Limě [P] **11:05** Laičtí misionáři v IQUITOS **11:30** Studio František [L] **12:05** Papež František v Chile a Peru: Závěrečný ceremoniál na letišti v Limě [P] **12:25** Lidé, kteří milují život – Peru **13:00** Staňte se soli **13:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (8. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Plnou parou do srdce Beskyd **15:10** Noční univerzita: P. doc. PhDr. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D. – Neuralgické body české duchovní tradice [P] **16:00** V souvislostech (213. díl) **16:25** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém dostavníku 2013 **17:05** Putování Modrou planetou: Austrálie **18:00** Vezmi a čti: Leden 2018 [P] **18:15** Můj chrám: Leoš Ryška, ředitel TV Noe, a kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **18:30** Bible pro nejmenší: Adam a Eva **18:35** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:40** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **19:05** Čas pro Malawi **20:00** Všechno skončí dobře: Zjevení blahoslavené Juliány z Norwich **20:55** Music4mation **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **22:50** Terra Santa news (277. díl): 17. 1. 2018 **23:10** Česká věda **23:30** Kulatý stůl: Maximální křesťanství – životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 1. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Vezmi a čti: Leden 2018 **8:25** Muzikanti, hrajte **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (30. díl): Reakce **9:40** V souvislostech (213. díl) **10:05** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **10:45** Královna a Matka Chorvatů **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Cesta k andělům (47. díl): Jan Royt – ikonograf, historik **13:00** Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB **13:35** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **14:50** Kulatý stůl: Maximální křesťanství – životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny **16:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **16:55** Pro vita mundi (89. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašpar, Ph.D. (1. díl) **17:35** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva – sklářský výtvarník **18:00** Noeland (19. díl) **18:25** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:30** Bible pro nejmenší: Potopa **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: Galileo Galilei (1564–1642) **19:05** Opřu se o florbalovou hůl **19:30** Zpravodajské Noeviny (925. díl): 23. 1. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (139. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Cvrlikání (47. díl): Marien **23:15** Pan rektor **0:20** Zpravodajské Noeviny (925. díl): 23. 1. 2018 **0:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 1. 2018

6:05 Klapka s... (105. díl): Michal Mačička **7:25** Zpravodajské Noeviny (925. díl): 23. 1. 2018 **7:45** Noční univerzita: P. doc. PhDr. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D. – Neuralgické body české duchovní tradice **8:35** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **9:00** Živě s Noe [L] **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Nevybroušené diamanty **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Všechno skončí dobře: Zjevení blahoslavené Juliány z Norwich **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Zpívá celá dědina: Dolní Bojanovice **16:05** Zpravodajské Noeviny (925. díl): 23. 1. 2018 **16:30** Vezmi a čti: Leden 2018 **16:45** Music4mation **17:10** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl **18:00** Hermie – obyčejná housenka **18:35** Bible pro nejmenší: Abram **18:40** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:45** Mezi pražci (64. díl): Leden 2018 **19:30** Terra Santa news (278. díl): 24. 1. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa – salesiánský misionář **21:20** Ars Vaticana **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem [P] **23:45** Generální audience Svatého otce [P] **0:25** Má vlast: Mořice **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 1. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Austrálie **6:50** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa – salesiánský misionář **7:05** Pro vita mundi (81. díl): P. Vojtěch Kodet **8:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **8:35** Terra Santa news (278. díl): 24. 1. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Soňa **9:35** Kulatý stůl: Maximální křesťanství – životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny **11:05** Setkání **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Má vlast: Mořice **13:20** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:05** Ve službě Šuárů **15:40** Řeckokatolický magazín (139. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny (925. díl): 23. 1. 2018 **16:20** Stopy ve sněhu **17:15** Ars Vaticana (1. díl) **17:30** Nešpory na zakončení Týdne modliteb za jednotu křesťanů [L] **18:30** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **18:45** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **18:50** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **19:00** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (926. díl): 25. 1. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 **20:45** Pohyby **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (926. díl): 25. 1. 2018 **0:30** 869 dní **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 1. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (926. díl): 25. 1. 2018 **6:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (8. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:45** Misionář pod sopkou **7:20** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém dostavníku 2013 **10:00** Vezmi a čti: Leden 2018 **10:15** Všechno skončí dobře: Zjevení blahoslavené Juliány z Norwich **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Ars Vaticana (1. díl) **13:05** Putování Modrou planetou: Austrálie **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Jak potkávat svět (30. díl): S básníkem

Františkem Novotným a hercem Lud'kem Munzarem **16:00** Zpravodajské Noeviny (926. díl): 25. 1. 2018 **16:20** Mexiko – Chiapas: Nářek lidu **16:55** Buon giorno s Františkem **18:00** Keď Terchovské srdce bije **18:25** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:30** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **18:35** Hermie a Ihářka Flo **19:05** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **19:40** Včely a Ludia **20:00** Noemova pošta: Leden 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí **22:30** Outdoor Films se Zuzanou Smetanovou (66. díl): Putování po Gruzii a Kyrgyzstánu **0:05** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **0:20** Cesta k andělům (47. díl): Jan Royt – ikonograf, historik **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 1. 2018

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** Česká věda **7:25** Klapka s... (64. díl): Tomášem Jungem, 1. díl **8:30** Noeland (19. díl) **8:55** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Galileo Galilei (1564–1642) **9:35** Můj chrám: Leoš Ryška, ředitel TV Noe, a kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **9:50** Pan profesor **10:10** Zpravodajské Noeviny (926. díl): 25. 1. 2018 **10:35** Exit 316 (30. díl): Reakce **10:55** Music4mation **11:20** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Pod lampou **14:20** Terra Santa news (278. díl): 24. 1. 2018 **14:45** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí **15:10** Putovní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **15:25** Tři mušketýři: MFF Strážnice 2017 [P] **17:00** Buon giorno s Františkem **18:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (9. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **18:35** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Povolání – Sestra Olga **19:30** V souvislostech (214. díl) [P] **20:00** Cesta na nejbezpečnější místo na světě [P] **21:45** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **22:00** Mezi pražci (64. díl): Leden 2018 **22:50** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **0:00** Noční univerzita: P. doc. PhDr. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D. – Neuralgické body české duchovní tradice **0:45** Řeckokatolický magazín (139. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 1. 2018

6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **6:30** Adopce srdce **7:10** Missio magazín: Prosinec 2017 **8:05** U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 **8:55** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí **9:20** 750 let Svinova **10:00** Mše svatá z kostela Krista Krále, Ostrava-Svinov [L] **11:15** Ars Vaticana (1. díl) **11:25** Řeckokatolický magazín (139. díl) **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (35. díl): Ještě jedna jízda s Matkou Terezou a Folcem Terzaním **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (214. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem **15:35** Arménie – Víra hory přenáší **16:10** Cesta na nejbezpečnější místo na světě **17:55** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bledučká + Vy mládenci **18:00** Noeland (21. díl) **18:25** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) [P] **18:55** Víra do kapsy **19:10** Music4mation **19:30** Exit 316 (31. díl): Selhání [P] **20:00** Koncert pro kardinála **21:15** V souvislostech (214. díl) **21:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **22:00** Buon giorno s Františkem **23:05** Neobloňný kardinál **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:40** Chlapi nahore **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Nikdo at' si nemyslí, že mu stačí moudrost bez posvěcení, přemýšlení bez modlitby, bádání bez obdivu, obezřetnost bez nadšení, pilnost bez zbožnosti, vědění bez lásky, nadání bez pokory, horlivost bez Boží milosti a věhlas bez moudrosti z nebe vlité.

(sv. Bonaventura)

Programové tipy TV LUX od 22. 1. 2018 do 28. 1. 2018

Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 22. 1. o 13:30 hod.: V škole Ducha

Autor: doc. ThLic. Miloš Lichner SJ: Osobné povolanie.

Utorok 23. 1. o 21:45 hod.:

Inkvizícia 4/4 / Mýty o inkvizícii (dokument)

Aj dnes vznikajú nové čierne legendy a šíria sa modernými komunikačnými prostriedkami. Mnohé sú opäť namierené proti Katolíckej cirkvi. Záverečná časť minisérie o inkvizícii.

Streda 24. 1. o 21:45 hod.: Fundamenty (Prvé prikázanie – Pánovi sa budeš klaňať a jemu slúžiť)

Moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia Mária Spišiaková a Marek Krošlák sa zamýšľajú nad Katechizmom Katolíckej cirkvi.

Štvrtok 25. 1. o 17:30 hod.: Obrátenie sv. Pavla

Vešpery z Vatikánu z Baziliky sv. Pavla za hradbami.

Piatok 26. 1. o 20:30 hod.:

Viera v Rusku – Valentína Púziková, 80 rokov tajne zasvätená (dokument)

Valentína Puziková bola odborníčkou na tuberkulózu a zároveň, tajne, sestrou Ignáciou. Počas porevolučných rokov zložila rehoľný sľub. Požehnal jej otec Ignácus. Jeho modlitby na nebi aj na Zemi osvietili radostný a pestrý život Valentíny.

Sobota 27. 1. o 11:00 hod.:

Hokej z Vranova nad Topľou

Priamy prenos charitatívneho zápasu hokejových mužstiev kňazov z 3 diecéz: Košickej, Spišskej a Banskobystrickej.

Nedeľa 28. 1. o 16:40 hod.:

Don Diana 2/2 (film)

2. časť filmu o kňazovi, ktorý sa postavil talianskej mafii.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. LEDNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 1.		PO 22. 1.		ÚT 23. 1.		ST 24. 1.		ČT 25. 1.		PÁ 26. 1.		SO 27. 1.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1734	1953	1286	1426	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1734	1953	1286	1426	1723	1941	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1286	1427	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1287	1427	1724	1942	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1287	1427	1290	1431	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1724	1943	1675	1894	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	690	779	1285	1425	1065	1187	1285	1425	1287	1428	1290	1431	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	792	890	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1287	1428	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1288	1428	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1287	1428	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 20. 1.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1736	1955	1286	1426	1727	1946	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1289	1429	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1678	1897	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1737	1956	1289	1430	1730	1949	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1059	1180	1074	1196	1737	1956	1289	1430	1291	1431	691	780
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1731	1950	1681	1900	1731	1950	1135	1261
Záv. modlitba	690	779	690	779	1285	1425	1075	1196	1285	1425	1287	1428	1290	1431	691	780
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 21. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Jon 3,1–5.10

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 4b (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29–31

Ev.: Mk 1,14–20

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1–4

Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b

Odp.: srov. 10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid!*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 1,10–13

Ev.: Mt 18,19–22

Pondělí 22. 1. – nezávazná památka sv. Vincence

1. čt.: 2 Sam 5,1–7.10

Ž 89(88),20.21–22.25–26

Odp.: 25a (*Má věrnost a láska ho budou provázet.*)

Ev.: Mk 3,22–30

Úterý 23. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 6,12b–15.17–19

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: srov. 8a (*Kdo je ten král slávy? Pán je král slávy.*)

Ev.: Mk 3,31–35

Středa 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: 2 Sam 7,4–17

Ž 89(88),4–5.27–28.29–30

Odp.: 29a (*Navěky mu zachovám svou milost.*)

Ev.: Mk 4,1–20

Čtvrtek 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3–16

nebo Sk 9,1–22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,15–18

Pátek 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8

nebo Tit 1,1–5

Ž 96(95),1–2a,2b–3.7–8a.10

Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)

Ev.: Lk 10,1–9

Sobota 27. 1. – nezávazná památka sv. Anděly Merici nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 2 Sam 12,1–7a.10–17

Ž 51(50),12–13.14–15.16–17

Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Ev.: Mk 4,35–41

PRO DĚTI

ZVÍŘÁTKA VE VÁNOČNÍM LESE
Suzy Seniorová • Ilustroval James Newman Gray • Z angličtiny přeložila Veronika Kreslová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Myška, jezevec, sova, liška, drozd a zajičci prožívají ve vánočním lese různá dobrodružství, dokud se všichni nesejdou u jesliček...Vánoce mohou začít! Půvabné vyprávění s malebnými ilustracemi pro nejmenší čtenáře.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 255x255 mm, křídový papír, 30 stran, 249 Kč

lilejského moře. Jeden z nich se dokonce dostane do velkého nebezpečí, když pomáhá na lodi při rybolovu. Všechny zkušenosti, které zde děti naberou, jim pomohou lépe pochopit Ježíšova slova: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední.“ Setkají se s tím, koho si přejí vidět nejvíce – s Ježíšem?

Paulinky

Brož., 140x210 mm, 80 stran, 99 Kč

KROKODÝL ANEB MŮŽEŠ RŮST • 36 IMPULSŮ PRO RŮST LÁSKY K BOHU I K BLIŽNÍMU

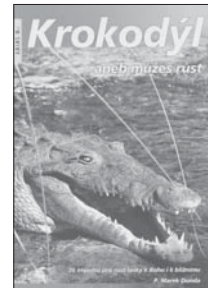
P. Marek Dunda • Uspořádala Markéta Voříšková • Ilustrace Tomáš Hevera

Knihla nabízí stručně, někdy až téměř heslovitě postřehy a inspirace pro stálý duchovní růst. Krokodýl je starým symbolem duchovního života, protože prý roste po celý život. Ale každý člověk může duchovně růst! V knize najdete celkem 36 konkrétních impulsů (nebo spíše okruhů) pro oživení duchovního úsilí. Jsou to většinou staré myšlenky z různých pozapomenutých katolických příruček, vysloveny řečí dnešní doby. Jsou to myšlenky konkrétní, aktuální, aktivizující duchovní úsilí. Tato malá brožurka neobsahuje ucelené učení. Přesto však to nejsou myšlenky jen nezávažné, naopak, promlouvají ke strádající duši. Vyšlo s církevním schválením.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o.

Druhé vydání

Brož., A5, 64 stran, 15 Kč

PRO LEPŠÍ ŽIVOT Z VÍRY

ZÁZRAK JMÉNEM LES
Karel Sládek • Ilustrovala Vítězslava Faltyšová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Krátká rozjímání nad běžnými zázraky lesní přírody, která nutí čtenáře zamyslet se nad tím, že život je dar, který touží darovat se druhým.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 112x190 mm, 60 stran, 119 Kč

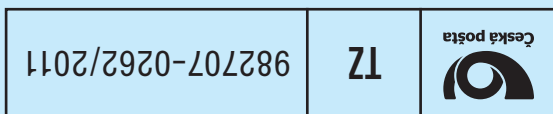
NEBEZPEČÍ NA MOŘI

Text Maria Grace Dateno FSP • Z angličtiny přeložila Magdaléna Šobáňová • Ilustrace Paul Cunningham

Jednoho horkého letního dne se sourozenci Caleb, Hana a Noe zcela nečekaně dostávají do doby vzdálené od té naší více než dva tisíce let, do jedné rybářské vesnice poblíž Ga-

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.